

- מזכאי הגיע היום מכתב בצרוף מכתב צוקרמן: ששן הבונד החל שוב לקשרג, וכגראה שדבר המלחמה בטל. ובארץ חוסר-העבודה. - כן, מוכרחים לעשות ליקוידציה לחוסר העבודה בכל האמצעים.

- הפרודה של חיות מביאה מספרים מענינים ע"ד הקולקטיבים באוקריינא: בשנת 1920 - 707 קולק., 1921 - 1066, 1922 - 3,003, יולי 1923 - 5105. השטח המעובד שלהם - 0.9% של כל השטח המוכשר לעבוד. יחס אחוזי של חושבי הקולקטיבים ליישוב האכרי של המלך הנתון: אודישא - 4.4%, דונץ 1.6%, קיוב - 1.4%; יקרינוסלב - 1.3%; הרקוב 0.8%; מרודילסק 0.6%; פולסוה 0.3%; וולין 0.2%; צרנוב 0.2%; ההרכב של הקולקטיבים: אכרים 85%; גועלים 9.1%; אינטלגנסיים 2.4%, שונים 3.4%. כ-113 קולקטיבים שנעקרו יש 12% מהחמסים על ערונים, 4% חיש להם ספריות, המנהלים ליקוידציה לאנאלפבתיסמוס בכחות עצמם - 9%, המנהלים פעולה הרבוחית בסביבה 4%.

יז" חסרי מ"ד, 27.10.23

הערב בקרתי את הסטודיה השלישית של ההיאטר האומנותי. הציגו "חנסיכח טורנדוט" - אנדח מזרחית ע"ד נסיכח החדה שלש חידות למחזריה: פותר החדה מקבל "ידה" ומלוכת אביה. שאינו יודע לפתור אחת דתו למות. וחנח מוסיע גסיך גולח תרוצה לפתור החידות. מצליח לתמחון דיון המלך הסיני, אבי טורנדוט. חנסיך מראותו שהנסיכח אינח מרוצח מותר וחד לת חידה - לגלוח שטו ושט אכיו, - אם תגלח - יומת, אם לא תגלח - תנשא לו. שמהח הנסיכח אוהבת את חנסיך בסתר והיא בלילה

מוציאה מאחז את הסוד - שסמו כלוף בן תימור. לפני דיון המלך פותרת הנסיכה את חידת הזר - והוא מתכונן למות. אך הנסיכה בינתיים התאהבה בו, והכל נגמר בכי טוב.

המשחק נערך על ידי וכשנגוב, הלמיד הסיאטרון האמנוחי, שנסה ללכת בדרך חדשה. הוא גם אמר את משחקי הבימה. הוא הסמיך לאמן את סורנדום (מלבד שני משחקי "הבימה") ומת. משחקו מסתיין בזה שמשחקים את המשחק. האמר של המשחקים ערוך ככה שרואים כי אין זה אלא אפר. הבימה מסדרים בפני הרואים - משחקים את הסוד. באמצע המשחק, ברגע דרמטי, מדבר טחאום אחד המשחקים במלפון כביכול את משחקי הסיאטרון האומנוחי ומוטר להם פרישה שלום מאת המשחקים בבימתו. פונים מפעם למעם זה לזה בשמותיהם האמתיים במקום שמות המשחק. אולם הדבר נעשה בגרציה כזו המוסף רק לויית-חן למשחק. כל הכונה היא להדגיש שאין הם אלא משחקים אגדה, ולא מציגים חיים. כאלו רוצים בכונה - ובכשרון - משחקים - להמר את האילוניה של מציאות.

- ועניני החלוק שוב יבעים. לאחר שדן הודיעני שהם מסכימים לדרישתי קראתי את בנימין ובררתי לו את הרצינות של המצב והתוצאות הקשות של חסירוד ומסרתי על ידו את דרישתי לחבריו שישלחו אותי לשם בירור יחד א את כא כח של המרכז ואני אכריע אם שני הצדדים לא יבואו לידי הסכמה. היום היו צריכים לחת לי חשוכה. כחלחל נסו להתחמק מחשוכה ברורה. הציעו לשלח אחר וגם זאת לא לשם בירור כהצעתי, אלא למען שמוע הצעות חזד חשני. דרשתי מהם חשוכה ברורה להצעתני הן או לאו. ההיעצו צא שוב. הודיעו שישלחו אחר במקום בנימין. וכשהודעתי להם כחלחל עליהם לענותי ברורו אם הם מקבלים או דוחים הצעתי ואם בנימין יבוא לישיבה ההיעצו שוב והודיעוני שבנימין חולה, ואינו יכל לבוא, ולכן הם נכונים לשלח אחר. הודעתים שאחכה עד שבנימין יבריא...

האמנם יבולע למעל הגדול הזה, היחיד שיש לנו ברוסיה, מפני הנרגנות

הזעירה וקטנות-המאות של "עסקנים" אלה?

האמנם יבולע למעל הגדול הזה, היחיד שיש לנו ברוסיה, מפני הנרגנות
הזעירה וקטנות-המאות של "עסקנים" אלה?

- הממשלה הסובייטית מסדרת "אינסטיטוט של לנין", שבראשו יעמד קמינוב ואחרו סמלין ואחרים. איני יודע אם באיזו מפלגה ותנועה שהיא מלא איש יחיד חשקיד מכריע זה שמלא מנהיג הבולשביקים ברוסיה. כשקוראים את דברי הועידה השתים עשרה של המפלגה - הועידה הראשונה סבה לא השתתף המנהיג החולה - רואים מהו לנין למפלגה, לכל אישיה וראשיה, בלי יוצא מן הכלל. עד כמה הוא מושל על הלבבות והמחות. עד כמה דבריו, מחשבותיו דעותיו הם הקה, פקודה, גזרה שאין סהרהרים אחריה. כמה עמוקה האמונה בהבנתו ובהדרכתו - אמונה בלי גבול ובלי שיור. "הן כה אמר ולדימיר איליץ" - אין נמוק מכריע מזה.

וכשקראתי את דברי לנין בוועידה השביעית, כשעמדה לפני המפלגה שאלת המלחמה והשלום, בחקופת ברסט-ליטובסקי, נתברר לי מהו סוד ההשפעה הזו. אכן, גדול האיש הזה. חודר מבטו ורואה את המציאות מתוך אספקלריא שקופה שאין כל פורמולה, אימרה, מליצה, דוגמא חוצצת בעדה. כי חונן האיש הזה בסגולה הגאונית להסתכל בפני החיים "פנים אל פנים", להגות לא במושגים ומלים אלא בעובדות היסודיות של המציאות. ואומץ-לב, גבורת-המחשבה לאיש שאינה נרתעה בפני כל אינרציה של מושגים מקובלים ושגורים, ועין צופיה לו המרחיקה ראות, הפורצת וחודרת לתוך סבי-החיים ונבכיחם ושולה מתוך מעמקי המציאות המתהווה את כחות-העתיד השליטים. צאצאולם גם מטרם קבועה לאיש אמץ-התבסוס שלא יסור ממנה ימינה ושמאלה, אם כי יודע הוא לחגיע אליה בדרכים שונים, למי המצב, כי רק דרך אחת לו - הדרך המובילה לכטרה. "אם אינך יודע להסתגל, אם אין את נמשך לזחול על בטנך, בחור רפש, כי אז אינך ריבולוציונר, אלא פטפטן. ולא מפני כך אני מציע ללכת ככה, משום שזאת מוצאה חן בעיני, אלא מפני שצריך שדרך אחרת אינה" במלים אלו שנאמרו בנאומו החוא נחבטאת המצוהו המחשבתית והפנשית של לנין.